

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.
ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Завист — Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошанице — Представе у народном позоришту — Здрава жена.

ЗАВИСТ

Дан је летњи врази врели
Златног сунца свуд трепере,
Слатка лада душа жели
Око да јој изабере.
Оно гледа где ће само:
Ено врта, лада ено,
Одмориће с' тело тамо
Од топлоте заморено.
И наћи ће мира груди...
О бар тамо нема људи;
Тако мислећ' већ сам сео —
Међу цвеће — где сам хтео.
Цветићи ме мир'ом поје,
По глави се мисли роје;
Једна другу изавива
Ка' и вада што то бива.
Ал' где, лети мала чела,
Тако срећна и весела,
Ево ту је! О над брже,
Из којих м'б мисли треме?!
Она лети на цвет о цвета
И са сваког сише меда
Не марећи што с' цвет љути
И да ли је ко год гледа.
Ја је гледам, ја се чудим
Њеној сласти и слободи
И што никад међу људим' —
У срцу ми с' завист роди!
Не савладав завист, муке,
Скочих, к' Богу дигох руке.
И провборих гневно вако;
И то јасно не полако:
„Боже, Боже, и мене си
Ка' и челу, ти савдао,
Ал' сад видим да си њојзи,
Много веће право дао.
Да је тако тврдим, Боже —
Овим што сад чини чела:
Сваки цветак љубит' може...
Чинила је што је хтела.
А ја само једном цвету,
С усана бих меда пио;
И то не смем! О Господе! —
Ниси право наредио.“

ЈЕЛЕНА.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(8)

ПРВИ ДЕО

О Д М Е Т Н И К

(НАСТАВАК)

У уображењу је видео Јелицу како се смешка на њега... Видео је, како је његов бабо проси, како их попа Милоје венчава... Срце му се раздрагало, па игра, игра у прсима...

У том слатком заносу заборави: и где је, и шта је учинио, и шта сад ради...

На једаред се нешто проломи над њим, нешто, што му одјекну у души као гром небесни; нешто га запре-

пасти и пренерази: што му прекиде тај лепо нит снова његових... Учини му се: да се свет сруши.

А то беше совуљага на храсту више њега!... Она залеприша крилима и пролете му тиком поред лица, тако, да је осетио ветар крила њених...

Беше скочио на ноге, али је стајао на месту као закован.. И задрхта као прут...

То га освести... Одоше му мили снови. Он виде само да је бегунац и ништа више...

Нека страшна мисао, страшна као авет, дође му на памет.

— А ако ти ниси убио Станка!... Ако он буде жив, куд мислиш онда?...

Он осети да му се земља под ногама гiba... Али се опре тој мисли.

— Убио сам га!... Убио!... Добро сам гађао!... Куршум је ударио у главу!... Он је посрнуо и пао!.. То сам видео овим мојим рођеним, очима!...

Па опет, опет!... Изгледало му је неверица: он није могао да тврди, да је Станко пао!...

И опет напреже мисао да га сети целог догађаја!...

— Посрнуо је!... Посрнуо је!... то сам видео!... А ја сам гађ'о у главу... у сред главе!... А кад је посрнуо онда је и пао!... Није му глава од камена — пао је!... Јесте, пао је!...

И он увераваше себе: да је пао...

Али, на уверавању и остаде... Нешто му изнутра шапуће:

— Жив је он, жив!... Можда још лута дубравом ноћас, па те тражи...

Коса му се диже у вис... Ужасан страх овлада њиме...

Нешто зашупта иза њега... Тело му прожма језа... Заустави дах, напреже уво, и, — не чу ништа...

Погледа нада се... Небо се осуло звездама; а оне звезде гледе га хладно и подругљиво као очи увале, који је пронашао кривца, па се прави да га не види, него дремљиво трепће... Али, кривац као да чита из тога погледа, који му вели: знам те, видим те!... Ти си... не можеш побећи!...

И звезде му улише страх...

И опет нема тишина... И листак стоји, и тица ћути, и све је занемело; само из дубоке дубраве јекне по неки глас... Али то није глас ни човечји ни животињски... То је глас тавне ноћи: дубок, и таван, и неодређен, и силан и тајанствен; глас, који те раздрага, али ти од њега и памет стане, и крв се леди; глас, који те убија али и крепи — према расположењу душе твоје...

И од ове горе ухвати га страх. Од горе у коју је побегао!... Ухвати га страх у сред луга, где, можда, није никад крочила нога човечја...

Он се осети сам, остављен и од Бога и од људи. Сам, у сред природе пуне живота: код неба, — без неба, код Бога — без Бога, код онолике родитељске и братске љубави — без љубави! Никога код њега, никога око њега, никога над њим сем страха... Он му се једини на-турио за пријатеља.

И он наже да побегне од тога пријатеља...

Јурио је и јурио. На један пут стаде.

Учини му се да угледа ватру, али ватру велику, као да кућа гори. Он застаде дрхћући, а хладан зној поцури ни слепе очи и лице...

Ватра је била велика, сјајна; пробијала је кроз густу шуму... а пламен је лизао све више и више... И он осети топлоту тога пламена...

Мало по мало, ватра се поче тулити; а изнад дрвећа подиже се месец, истина, мало окрњен — после уштапа — али опет велики и сјајан.

Први пут, те ноћи, дахну он душом... Месец му осветли шуму, а њему као да свану. Застајаше овде онде не би ли нашао какву путањицу да се њоме упути. И после малог тумарања нађе је.

И осети ластак у души... Био је уверен да ће га та путања извести на пут. А тога је веселило. Та само да му се опростити ове пусте дубраве! Нису људи тако страшни! Стра је пустилина, јер у пустилини осећаш како су и твоје груди празне...

И он пусти кораке...

Али... на један пут застаде...

На неколико корака, пред њим, поче пуцати грање, као да неко иде. Он диже главу и виде пред собом човека...

Да је смотрио вука или медведа лакше би му било...

Прва мисао беше му: Станко... Од те сенке, што му се лагано приближавала, учини му се Станко. Учини му се да види и гараву цев управљену правце на груди његове...

Сву ноћ је обамирао, али сад умре!... Ноге му се подсекоше, и он се сурва на земљу као пањ, кад му жиле подсечеш... Затвори очи да ништа неби видео...

И, учини му се: као приђе неко и наднесе се нада њ; нека ледена рука ухвати га за врат и стеже... Он осети како га та рука све више и више стеже; како хладни прсти утањују све више и више у облину његовога врата... Дах му се поче губити...

И... он се обнезнани...

VI

Преображај

Водећи Јелицу и држећи је чврсто за руку, Станко изађе на пут. Онда стаде, загледа се у очи Јеличине, па рече:

— Иди кући.

— Добро — рече она послушно, и извуче своју из његове руке.

— Него... стани!.. рече он.

Она стаде.

— Је ли, Јелице? Право да ми кажеш: или волиш мене или њега?

Она се зарумене и обори главу.

— Ти знаш... прошапута.

— А за њега не мариш?

— Не марим.

— Ни мало?

— Ни мало.

— И... све једно ти је?

— Све једно!...

— Добро, иди сад!

Она се окрете и оде најлак.

Он погледа жалостиво за њом... И што је она више одмицала, њему све жалије... А кад је нестала с очију, он се покаја и хтеде да је виче.

Али се уздржа...

Још му је грмело у глави, још су му црвени колумени летели пред очима, а на души му некакав тежак терет, тако тежак, да му је тело притискивао, па не може да иде.

И он се вукао и посртао као пребијен. Све беше неодређено и збуњено у мислима његовим. Он још није могао ни да појми, а то ли да размишља о догађају, који се десио. Мисао се његова отимала од забуне, али она беше тако замршена и преплетена, тако пригњечена оним лењим немаром, да се не може ни маћи између зидова оне тесне лобање...

Сунце је било већ на смирају. Око његове главе зузукаху комарци; са свију страна чуо се цвркул... и у тој лепоти сунце се лагано спушта, нестаје га на заходу, у оном лепом руменилу, које је свакога дана друкчије...

А Станко, који би се вазда загледао у излазак и залазак сунчев, који се бацао у санарије чим инсекти зазузучу око њега -- први пут то не погледа!...

Он је ишао тромо и лењо... И стиже кући.

Радени људи рано вечерају, рано лежу, да би раније сутра на посао устали.

Отац његов, који ништа не знађаше о догађају, дочека га с прекором.

Тако свакад! Никад ниси дош'о кући ка' друга, срећна браћа!... Свакад њега морам чекати!...

Станко саго главу и ћути.

— Момчадија!.. Момчадија!.. Трице и кучине!.. Само пиљи девојкама у зубе!.. Не знам како су и те девојке! Што им не кажу: и'те, море, кући!.. викао је старац. —

ЗДРАВА ЖЕНА

(ПСИХО-ФИЗИОЛОШКА НОВЕЛА)

I

„Човек може мрзити жене не само из мржње него и из пре велике љубави“. Овај афоризам посведочио се на мом пријатељу Петрову. Ја нисам нигде видео жешћег женског непријатеља. Свака сукња могла га је наједити. А кад види ђаволски малу паучицу, он сав ускипи. Кад промакне поред њега на улици каква гиздава плавуша, за коју би сваки други човек без устезања принео и по неку жртву, он само скрипне зубима. Једном речи, то вам је био неки особит Петров, и још — разуме се — нежењен Петров. И кад се још узме у рачун, да је у његовом буђелару било свакад толико новца колико треба, па чак и више него што треба, онда се може с правом рећи: да је његово понашање према женскињу било за осуду. И да знате колика се борба водила против њега! Да знате какве су му замке плели и клопке записали! Међу девојкама и њиховим мамицама беше се склопила читава завера против Петрова. А он је на све то одговарао обично овако:

— Ја у начелу нисам ни мало противан женскињу, а да нисам противан — доказ је и то, што их сањам сваку ноћ... Ја бих се драге воље оженио, али... кажите ми, где ћу наћи жену какву бих ја желео? Данашња жена! Бррр!

— Дакле, ви тражите идеалну жену?

— Боже, сачувај! Ја тражим само *здраву жену*. А зар се може наћи здрава жена међу овим утегнутима, ушниранима, анемичним, хистеричним и психопатији наклоњенима госпођицама? Зар једно створење, које се и само родило као наказа са житком крвљу, може мени родити здраво дете? Ја сам гледао многе и многе девојке. Нека вам је сувоњава, нека дебела, али јој избиле некакве пеге по лицу; једна жољавана, друга може бити има наследно лудило!.. А не не! Ја сам рад да будем без брига.

— На тај начин ви не ћете наћи жену.

— Покушаћу, потражићу...

II

И одиета Петров је нашао себи жену.

То беше здраво чељаде, једно, румених образа, крупних очију, пуних усана, груди као брег. Он је то благо пронашао негде у паланци. То је била у пуном смислу: здрава жена. Срећном Петрову морала су јамачно пуцати ребра у загрљају њеном.

Али срећа и стакло, што рекну Швабе, тако су крте ствари, да је довољно само јаче притиснути, па да прену.

И тако трећи дан после венчања дође мени Петров веома узнемирен и забринут. Питам га шта ја, а он ми одговори:

— Ама знаш једнако ме узнемирује та проклета наследност. Ђаво ће га знати, какви су били стари моје Галке. Може бити разбојници и бекрије, као преци Равашолови?! Што се тиче бекријука, ту сам готово на чисто. Треба позвати у помоћ науку.

Све се искварило!.. Нема ту момка од лека!.. Маро!.. Је ли готово?

— Јесте, тајо! — одговори снаха.

Старац се придиже са свога места, узнемајући се, што беше прилепљена уза зид, и запали. Мара му принесе у земљаној кадионици жара. Он узнемајући се са рава зрно тамњана, прилепи свећицу уза зид, спори пухор са жара и спусти зрно... Подиже се плавичаст, мирисан дим а старац се прекрсти.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

И Д И О Т

РОМАН ДОСТОЈЕВСКОГ

(8)

(НАСТАВАК)

Генерал опет упаде у реч и стаде распитивати. Кнез по ново исприча све, што је раније причао. Видело се да је генерал знао покојнога Павлишчева, и то лично. За што се Павлишчев интересовао његовим васпитањем, кнез није могао објаснити, — у осталом, може бити, да је то било у след старе дружбе с покојним оцем његовим. По смрти својих родитеља остао је кнез нејак па је растао и провео свој живот по селима; а здрављу му је био и потребан сеоски ваздух. Павлишчев га повери неким старим спахињинама, својим рођацима. С почетка су му набавили гувернанту, па онда учитеља; али се једном изјасни, да и ако све зна, опет не може све лепо да објасни, за то што о многоме није давао себи рачуна. Чести припади његове болести, начинише од њега идиота, (кнез је тако и рекао: идиота). Он је испричао најпосле и то, како се Павлишчев срео у једној прилици са Шнајдером, швајцарцем који је лечио људе од те болести, и имао читав завод у кантону Валијском, у Швајцарској. Он по својој методи лечи од идиотизма и лудила све болеснике хладном водом и гимнастиком, а при том гарантује за духовно развиће њихово; како га је Павлишчев послао к њему у Швајцарску пре пет година; како је он умро пре две године изненадно и без тестаментa; како га је Шнајдер држао на лечењу још две године; како га је, најпосле, по његовој личној жељи упутио у Русију.

Генерал се јако чудило.

— И ви немате у Русији никога, са свим никога? запита он.

— Сада немам никога... али се надам... а добио сам и писмо...

— Та опет ви сте бар нешто учили, — рече генерал, не саслушавши за писмо — а ваша боља неће вам сме-

тати да заузмете какво било, полакше место у каквој служби?

— Сасвим не! Место би радо и сам потражио, да би оценно за што сам подесао. А учио сам непрестано за четири године, и ако не баш потпуно, оно онако, по његовој нарочитој системи; и за то време дала ми се прилика да руску књигу читам.

— Руску књигу? Значи, ви умеете читати и можете писати без погрешака.

— А, са свим могу.

— Дивота; а рукопис?

— Рукопис ми је одличан. Ту чини ми се, опажајући неки таленат; ту сам, просто, калиграф. Дајте ми да вам напишем штогод, ради пробе, одушевљено рече кнез.

— Драге воље. И то треба... Мени се јако допада та ваша уверљивост, кнеже, ви сте, заиста, допадљив човек.

— Где како је диван ваш прибор за писање, и колико ви имате писаљки, колико пера, како је дебела и лепа хартија!.. И како је леп овај ваш кабинет! Овај пејзаж познајем: то је из Швајцарске. Уверен сам да га је живописац с природе снимио, ја сам то место видио... оно је у кантону Уру...

— Сигурно је тако, и ако је овде купљено. Гања, подајте кнезу хартије; ево вам пера и хартије, па изволите за овај мали сто. Шта је то? рече генерал. Гања, у тај пар извади из своје кесе и пружи му фотографски портрет великога формата, — где па то је Настасија Филиповна! Је ли ти то она сама послала? живо и радознано запита он Гању.

— Сад ми даде, кад сам ишао да је поздравим. А одавно сам је молио. Не знам само да то не буде опомена од њене стране, што сам јој на такав дан отишао празне руке, без подарка, додаде Гања и непријатно се осмехну.

— Е, није то! убедљиво га прекиде генерал. — Шта мислиш ти? Баш ће те она опомињати.. И после тога, ако је станеш даривати, ту ти хиљаде требају. А шта ће ти портрет? Или је можда она од тебе искала портрет?

— Не, још није тражила; може бити, никада неће ни тражити. Ви се, Иване Федоровићу, сигурно сећате вечерашњице? Ви сте још нарочито позвати.

— Разуме се, сећам се и доћи ћу. И како ће бих: ту је дан рођења, ту 25 година! Хм. А знаш ли Гања, да ћу ти сад нешто објавити? Припреми се, Атанасије Ивановићу, и мени она је обећала казати вечерас последњу реч: да, или не! Дакле пази, сад знаш.

Гања се на један пут толико збунно био, да је од забуне и побледео.

Нека она темељно испита стање моје жене. Иначе нећу се смирити. Ја већ почињем веровати, да она није потпуно здрава жена...

III

Прошло је неко време. Од мог Петрова ни трага ни гласа, као да је у земљу пропао.

На послетку, ето ти га — дође. Боже мој какав је! Осудио се као грана, оседео, очи му мутне без икаква живота...

— Шта је, болан? Шта ти ради жена?

Он ишчупа прамен косе и исприча ми ово:

— О!!! Ђаво ти однео и науку и све!.. Ето шта је било. Ти знаш како је моја жена имала дивне зубе, косу, па како је била румена, па оне очи... ни исказати се не може! И одкуд ми паде на ум та луда мисао, да посумњам у проклету наследност! И тако хрипљиво повуци жену код доктора. Један — куц, куц, одмахну сумњиво главом, па тек рече како збиља у њеној крви има нешта... онако... ма да се тачно не може казати — шта је. И преписа јој нешто на чишћење крви. И други доктор прегледа је, прочука, па рече: да оно кобно „нешта“ треба тражити у бубрезима. И он јој преписа некакав бућкуриш. Трећи доктор нађе да јој је желудац сумњив, па и он јој нешто преписа. Четврти доктор, као психијатар, рече, да се у човека не могу тако светлити очи као у моје жене; па јој нареди да нешто убризгава под кожу. Ето ти моје некако! Сваки дан залажем је оном манцом на чишћење крви, од јутра до мрака залајам је апотекарским бућкуришима, убризгавам јој под кожу некакову течност, од које јој скачу модри пликови... О, брине слатки, ти не можеш замислити шта се учинило од ње

јаднице! Пре свега опала је и омршавила, па онда пожутела, зуби јој поцрнели од оних апотекарских анова, коса јој почела опадати. Кушим јој зубни прамак и неку помаду од које „коса расте“... не ће ли јој помоћи! Јадна јој помоћ! За два дана поиспадале јој сви зуби, а глава оста гола као моје колена. У својој муци и невољи шта ћу — зовнем још једног доктора. Он ми рече: „Она је до сад била здрава жена, а сад је одиета болесна. Морате из основа изменити лечење. Употребите хладне тушеве. Храну биљну, најбоље — пасуљ и варива, то ублажује живце.“ Ја је почнем и тако лечити. И већ трећи дан — жена ме више не познаје насрће на млађе... Ја потеци доктору. Он ме саслуша па рече: „Пасуљ је штетљив. Дајте јој само шаргарепу“. Храним је још три дана шаргарепом, — жена се поче пењати уза зид, ваљати се по земљи у грчевима... Ја већ и сам изгубих памет... Почех јој убризгавати Броун Секеров лек, калемих јој беснило по методу Пастеровом... Сад сам опет био код једног доктора. И он вели: „Ако она после свега тога не умре, онда је одиета била некад здрава жена!“

— Она је то заиста рекла? запита он, а глас му дркће.

— Пре три дана је обећала. Ми смо обојица тако навалили, да нам није могла отказати. Само је молила, да теби до самога часа не казујемо.

Ђенерал је мирно посматрао Гању; забуна Гањина ни мало му се не допадале.

— Сетите се, Иване Федоровићу, рече узнемирено и непостојано Гања, — да ми је она дала потпуну слободу да се решавам, све дотле, докле се не приступи самом решењу дела, па и тада ће ми реч бити слободна...

— Дакле, Зар и ти... зар и ти?... поче уплашено Ђенерал.

— Ја нећу ништа.

— Молим те па шта ти мислиш с нама?

— Ја се не одричем. Може бити, да се нисам изразио. . .

— А? Ти би још отказао! љутито проговори Ђенерал, не скривајући дозладу. Е, мој брале, није ту реч о томе, хоћеш ли се одрећи, него о задовољству и радости, са којом ти ловиш њене речи... А шта се у твојој кући мисли?

— Шта се мисли? У кући је све по мојој вољи, само се отац по његовом обичају дури, и од тога је сасвим поманитао; ја већ с њим и не говорим, али га у шкрипцу држим; и да није матере, ја бих му показао врата! Мати једнако плаче; сестра се љути, а ја сам им, најпосле, у очи креснуо, да сам ја свој господар, и да желим, да ме у кући сви... слушају. Сестри сам све то пред матером читао.

— Е, мој брате, ја и опет све то не појимам, замислено примети Ђенерал, па слеже раменима и рашири руке. — Знаш, Нина Александровна некако ономад дође овде, па стаде хукати и уздисати. „Шта вам је?“ запитам. Еле отуд одувуд изађе, да је то за њих *непоштено*. Какво ту непоштење може бити, допустите да упитам? Ко сме корети Настасију Филиповну, и ма шта казати противу ње? Је ли то што је она била с Тоцким? Али то је већ таква глупост! „Ви — вели — не допуштате вашим ћерима“. Ето ти је сад! Еј, Нина Александровна! Како, како то не разумете...

— Свога положаја! допуни Гања Ђенерала, који се мучно, — она разуме: не срдите се ви на њу. У осталом ја сам њој дао на знање, да се не меша у туђа посла. Али они држе једно те једно: што још није дата последња реч. Ако се данас да последња реч, онда ће се тиме и све остало решити.

Кнез је саслушао сав тај разговор, седећи у углу и припремајући рукопис за пробу. Кад је завршио, он дође столу и остави ту исписани лист.

— Дакле, то је та Настасија Филиповна? рече он гледећи у слику пажљиво и радознало. — Чудо од лепоте! заврши он ватрено у исти мах. На портрету беше лик једне, необично лепе жене. Она је снимљена у црном, свиленом руву, необично простог и укусног фасона; коса, која као да беше смеђа, — зачешљана просто и обично; очи тавне, пуне израза, чело брижно; израз лица страсан и некако поносан. У лицу беше мало окошита и може бити бледа... Гања и Ђенерал изненађено погледаше у кнеза...

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Како је постала барока. Филип добри, херцег бургунски готово са свим оћелави у једној дугој болести. То га доведе до највећег огорчења, јер се он у то време хтео женити и задобити не само руку, него и срце лепе Изабеле, шпанске принцезе. Да би колико било прикрио своју „месечину“, Филип поче носити на глави капу од црног сомота. Двор је, разуме се, похитао да учини то исто. И тако са овим необичним украсом на глави, крену се сви у *Брисел* и тамо јако изненаде белгијанце својим обријаним главама, прикривеним кадифама-капицама. Бургунци се свима силама

трудише да докажу, како су те црне капице својина њиховог народног костима. Отпочеше свечаности. Филип је показао сав ејај и раскошлук, који могуше дати најбогатији херцези тога времена, у нади, да ће се препоручити бар раскошлуком, ако не својом сопственом особом. И заиста, он дође до циља; на скоро се одреди и дан свадбе. У очи самога венчања, ноћу, хтело се херцегу да остане *tête-à-tête* са својом младом. Изјавивши јој своју љубав, Филип клеће пред њу. У тај мах, на његову грдну жалост, капица му паде с главе и стаде се котрљати око ногу Изабелиних. Филип гурну капу оштрим покретом руке. Кад принцеза опази ову уважену главу, лишену свога природног украса, она се зацени од смеха. Херцег беше као окамењен од ужаса, а принцеза се стаде и даље смејати Филип осрамоћен и ожалашћен изађе из собе.

То није ништа сметало, да се свадба сутра дан одиграује. Али лице херцегово не показа ни мало радости. Свештеник Жофреди осмели се, најпосле, те му рече: „Сви су ожалашћени тугом вашег височанства. Може ли се она ма чим ублажити?“

— Не може. Ту нема лека! Принцеза ме не воли!

— Али, ваше височанство, принцеза би била слепа, да...

— Да не види ову капицу, је л' тако? Ни једне длаке нема под њом! Херцегство своје дајем за главу с косом!

Жофреди није могао даље гледати тугу својега владара. Он објави велику награду ономе, који би умео направити тако покривало од косе, које би изгледало као и права коса.

Није много прошло, а херцеговом љубимцу дође човек и донесе нешто налик на капу, али начињено од праве косе. Опазив овај уметнички производ, придворни свештеник дрекну од чуда и задовољства.

— Како се зовеш? упита он непознатог и заграли га.

— Цјер Ларшиан, берберин из Дижона.

Те вечери припреми Филип добри велику свечаност и појави се у белој бароци. После неколико дана, пет стотина еристократа учинише по примеру свога херцега.

ПОШАЛИЦЕ

Имао срећу — А да ли сте имали среће код женског света?

— Те још како... Можете мислити: пет пута ми је долазило у главу да се женим, и увек, кад сам затражио руку које девојке био сам одбијен... и сад сам нежењен.

Има их још у свету * Препиру* се два великошколца. Један у разговору непрестано помиње реч „магарац“.

— Не мислиш ваљда мене?

— Ах, којешта! Ниси сам ти у свету! одговори други.

Лена утеша. — Син: Ја сам, мати, сад најбољи ђак. Сви моји другови имају по неку двојку или јединицу, а ја немам ни једне.

— Мати: Како то сад, кад си ти једва и у старији разред прешао?!

— Син: Па сви су они по нешто говорили, а ја нисам ништа.

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У суботу, 17 септембра.

ГОСПОБА С КАМЕЛИЈАМА

Драма у пет чинова, написао Александар Дима син, превео с француског Душан А. Ђокић. — Игра 18 особа (12 мушких и 6 женских). Главне су улоге: Маргарита Готје (гђица Нигринова), Арман Дивал (г. Гавриловић), Жорж Дивал (г. Миљковић), Сен Годан (г. И. Станојевић), Гастон Рије (г. Динуловић), Артур де Варвил (г. Стојковић), Гроф де Жире (г. Павловић), Приданса (гђа Јовановићка), Олимпија (гђа Павловићка). Немо особље: Готети и гошће. Догађа се у Паризу и околини. — Редитељ је г. Гавриловић. („Госпоба с камелијама“ представљана је први пут у суботу 27 новембра 1893 године; последњи пут 5 марта ове године; сад се представља 5-ти пут).

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

изашла је

КРВАВА КЊИГА

РАТНЕ СЛИКЕ СА ИСТОКА

БАЈАДЕРА — СИНОПА — ОПАСНА ШАХ — ИГРА — АКТИАРСКИ СУЖАЊ — БАШТОВАН НА БОЈНОМ ПОЉУ

НАПИСАО: М. Јокај — ПРЕВЕО: Д. Клајић.

Књижара Велимира Валожича

Цена 1.20 пар. дин.